

KISS CSILLA

Vámmentes terület

Ez volt a táblán, amely alatt beszélgettek. A felirat segített a fiatalabb lelkeknek is megérteni, hogy ez az egyetlen hely, ahol nem kell vámot fizetniük cselekedeteik, gondolataik után. A Földön ezt a fizetséget néhányan karmának hívják.

Istenem, milyen hosszú idő telt el, amíg megértette, ez nem büntetés, hanem következmény. Lassan jött rá, a karma a felelősség törvénye. Most már nem csodálkozik, sokadszor van itt. A messzeségbe merengett, ahol a fényben Isten országát sejtette. Aztán lefelé tekintett a Földre, és szinte érezte, ahogyan húzza lefelé a sűrű anyag. Az egyikbe még nem mehet be, a másikban már több ezerszer járt. Az egyikbe már nagyon vágyott, a másikat már néha nyúgnak érezte.

A vámmentes területen emlékezhetett.

Szeretett itt lenni, örült a meghívásnak, amelyet a lélektársa tett. Most nem együtt mennek az „útra”, a „másik” több pihenőt kapott.

– Nem félsz? – kérdezte a társa.

– És te nem unod még? – kérdezett vissza.

Életről életre vándorolni, és annyira kevés a haladás. Az indulás szomorúsága, hiszen csak az előszobát ismerjük még, de szívünkben ennek is elvisszük az emlékét. A vágyak ereje, a fizikai test nyűgjei, a szenvedés. Folyton folyvást.

– Vigyázz, ne ess a türelmetlenség csapdájába! Ekkora fizikai korlátokat felvállalni, csak hogy kevesebbet kelljen lemenned, emberpróbáló feladat – figyelmeztette a másik. Egész életében a kerekesszékekben élni, biztos, hogy ezt akarod? Sok mindent nem élhetsz majd meg, ami szép odalent. Nem mondhatod majd az anyádnak, hogy szereted, mert nem tudsz majd beszélni. Nem ölelhetsz szeretőt, hiszen a karjaid nem fognak működni. Nem élhetsz át intellektuális sikereket, hiszen azt gondolják, baj van az agyaddal. Sokszor más dönt majd helyetted. Nem lesznek sikereid.

– Tudom, mit teszek, csak nézz rájuk. – Majd a messzeségbe mutatott, ahol egy emberpár körvonalai rajzolódtak ki a fényben. Ők lesznek a szüleim, ha rájuk nézek, már megéri.

– Tudsz róluk valamit? – kérdezősködött újra a másik.

– Igen, választhattam őket, megengedték – mosolyodott el, ahogy újra az életvidám, fiatal párra nézett. Egy ideig azt fogják hinni, ők gondoskodnak rólam, és nélkülük nem létezhetem. Aztán lassan megengedik, hogy a tanítójuk legyek. Ha elfogadják a sorsukat, ha elmúlik a kezdeti dühük, ha észreveszik sorsukban a fejlődés lehetőségét, csodákat fognak átélni. Szeretném megsejtetni velük a valódi lényegét. Ha képesek lesznek nem csak a szemükkel, hanem a szívükkel is „látni”, a szemembe nézve a mélyben megláthatják a teljességet, ami idefenn vár rájuk – mondta a társának, szinte révületben.

– Te tudod már, milyen a teljesség? – kíváncsiskodott a nála fiatalabb lélek.

– Már kezdem sejteni. Ezt te is tudod, csak elfelejtetted. Mindenki onnan jött, de a szabad akarat félrevitt minket. Emlékszel arra a kedves, földi mesére, amit Bibliának neveznek? Amikor Ádám és Éva evett a tudás fájáról, olyanok akartak lenni, mint Ő. Ám amikor megkapták a szabad akaratot, a tilalom megszegésével választottak. Ott veszítettük el a teljességet, de Ő kegyes volt hozzánk, és lehetőséget adott, hogy visszataláljunk hozzá. Az út bizony göröngyös. Ha az ember meg akarja találni isteni lényegét, neki is meg kell tapasztalnia az anyag szenvedését. A teremtés fájdalmas, ugyanakkor a végeredmény leírhatatlan. Én nemrég kezdtem emlékezni. Ezért választottam a nehezebb utat.

– De mégis, szerinted milyen a teljesség? – vált sürgetővé a társa.

– Ha legközelebb útra kélsz, figyelmesebben szemléld a földi világot. Bárhol fellelheted, hiszen minden az Ő műve, mindenben ott van. Szemléld csendesen a naplementét, vagy éjszaka a csillagos eget. Hallgasd a szél zúgását, vagy félelem nélkül tekints a villámlásra. Feledkezz bele a zenébe, hagyd szabadon mozogni a testedet tánc közben. Simogass meg egy bársony szirmú virágot, vagy nézz bele egy szenvedő ember hálás szemébe. Hidd el, tudni fogod: ez az. Ha egyszer, csak egy pillanatra is megéled, sose felejtjed el. Ezt fogom közvetíteni a világnak a nyomorék testben. Aki érzékeny lesz a jelzéseimre, tudja majd fogni az adást.

– De mégis, miért éppen ők? Hiszen olyan boldogok! – akadékoskodott tovább a másik.

– Éppen azért – mosolygott az idősebb. Hogyan választhatnék fogyatékosként olyan embereket a szüleimnek, akik nem ismerik a nevetést? Kegyetlenség volna. Azt sem akarom, hogy túl sok türelmük legyen hozzám, mert belefutlanának az önsajnálata és az elkeseredésbe. Ha túlesnek az első sokkon, és elhagyják a sértettség érzését, jól fogják kezelni a helyzetet. Látom rajtuk, hogy van bennük elegendő öntudat és függetlenség, hogy tanulhassanak egy olyan gyermektől, aki a saját világában fog élni. Ha túl akarják élni, kénytelenek lesznek megtanulni a korlátok közötti szabadságot. De tudom, ha a segítségemmel megküzdenek velem, mások tanítójává válhatnak. Most még nem hisznek Őbenne, de a csírákat már elültették bennük az előző életeikben. Én csak a katalizátoruk leszek. És persze kellőképpen önzőek is, és ez jó.

– Ezt hogy érted? – csodálkozott el a társa.

– Ha néha nem merik bevallani, hogy nyűgnek érzik a gyermeküket, és nem tudnak elszakadni mellőle, akkor nem fogják bírni. Sokáig nem tudják, de irigyelni fogják őket. Nem lehet majd őket manipulálni, nem befolyásolják majd viselkedésüket konvencionális minták. Ha először rájuk mosolygok, mint fogyatékos gyermekük, csodákat fognak átélni. Tisztán fogják látni a tudatlanságot, a gonoszságot és az előítéleteket. Egyszer majd megérzik, hogy soha nincsenek egyedül, Ő mindig mellettük lesz, hiszen sorsuk elfogadó megélésével az Ő munkáját végzik majd. A vállalással lehetőséget adok számukra a választásra. Vagy sötétségben élnek le az életüket, belekeseredve a sorsukba, vagy elindulnak a fény felé.

– Kezdem érteni – válaszolt elgondolkodva a fiatalabb. De egy dolog nem hagy nyugodni. Mi lesz veled, ha előbb jönnek vissza ide, hiszen a Földön ők lesznek az idősebbek?

– Nem félek, hisz ha a testem szenvedni is fog, én sem leszek egyedül, és ezt te is tudod. Majd mosolyogva újra a fény felé tekintett.

Elfogytak a kérdések, most már csak csendesen álltak, és érezték, közeleg a búcsú. Összeölelkeztek és elfeledve minden szenvedést, mélyen egymás szemébe néztek. Nem érezték, hanem tudták a szeretetet.

– Ugye ez is az? – kérdezte sűgva a fiatalabb lélek idősebb társát. De mindketten tudták, már nincs szükség a szavakra.